

Hanna Rantanen

”SUURIMMAT GANGSTERIT PITÄÄ TÄÄLLÄ VIRKAPUKUA”

Poliisin representaatio suomalaisessa rap-lyriikassa

TIIVISTELMÄ

Hanna Rantanen: ”Suurimmat gangsterit pitää täällä virkapukua – Poliisin representaatio suomalaisessa rap-lyriikassa”

Kandidaatin tutkielma

Tampereen yliopisto

Kirjallisuustieteen tutkinto-ohjelma

Maaliskuu 2023

Tutkielmassa tarkastellaan poliisin representaatioita suomalaisessa rap-lyriikassa, ja niitä suhteutetaan laajemmin kirjallisuuden perinteessä esiintyviin tapoihin esittää poliisia. Kohdeaineistona on kaksi räpin underground-lajiin kuuluvaa kappaletta: Steen1:n kappale ”100 % vihaa ja väkivaltaa” (2004) ja Poliisi artistiyhtymän kappale ”Donitsei” (2021). Lyriikoiden poliisikuvaus eroaa merkittävästi poliisin luotettavasta ja arvostetusta julkisuuskuvasta. Tutkielma tarkastelee erityisesti aineiston parodioivaa ja halventavaa tapa kuvata poliisia. Kohdeaineistoissa kritisoidaan poliisin valta-aseman väärinkäyttöä, lakien venyttämistä, tarpeettoman väkivallan käyttämistä ja työtehtävistä luistamista.

Tutkielman teoreettisena taustana on sosiologinen tutkimus suomalaisesta hip hop -kulttuurista, minkä avulla todetaan, että räpin underground-laji on merkittävä alusta poliisikriittisen räpin tuottamiseen. Stuart Hallin representaatioteorian avulla osoitetaan, miten kulttuurillisesti jaetut käsitykset poliisista rakentuvat. Rikos- ja poliisiromaanien teorioiden pohjalta määritellään tutkielman kannalta olennaiset poliisityypit: klassinen tyyppi ja kovistyyppi. Tutkielmassa arvioidaan, voidaanko näitä kirjallisuudessa yleisesti tunnistettuja tyyppejä suhteuttaa myös suomalaisen rap-lyriikan poliisikuvauxiin.

Tutkielman johtopäätöksenä on, että poliisin representaatioissa voidaan nähdä yhtäläisiä kuvauksia poliisiromaanien ja suomalaisen rap-lyriikan välillä. Kohdeaineistojen ajallisesta etäisyydestä huolimatta suomalaisessa rap-lyriikassa voidaan tunnistaa poliisikritiikki yhdeksi yleiseksi teemaksi. Molemmat kappaleet kritisoivat erityisesti poliisin valta-aseman väärinkäyttöä, joka ilmenee lakien rikkomisena ja jopa korruptiona poliisiorganisaatiossa. Toisaalta poliisin asema yhteiskunnassa ei ole yksiselitteinen. Työlle on luonteenomaista moraalikysymysten jatkuva puntaroiminen. Työ vaatii välillä rikollismaailmaan soluttautumista ja lakien venyttämistä, joka voidaan nähdä oikeutettuna, jos sen motiivina on rikoksien estäminen. Loppujen lopuksi kansalainen ei voi tehdä muuta, kuin luottaa poliisin harkintakykyyn.

Avainsanat: suomalainen rap, hip hop, poliisi, representaatio, poliisiromaanit

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck –ohjelmalla.

Sisällys

1	Johdanto	1
2	Teoria ja käsitteet	4
2.1	Suomalaisen underground-räpin historiaa	4
2.2	Representaatio	6
2.3	Poliisiromaani kaunokirjallisessa tutkimuksessa	7
2.4	Poliisityypit kaunokirjallisessa tutkimuksessa	8
3	Vakavamielinen, väkivaltainen ja vihattu poliisi	11
3.1	Poliisin käyttämä suhteeton ja tarpeeton väkivalta	11
3.2	Korruptio poliisiorganisaatiossa	12
3.3	Poliisityön arvostus	14
4	Humoristinen, tyhmä ja laiska donitsipoliisi	16
4.1	Donitsit ja poliisin kunto	16
4.2	Poliisit lakien venyttäjänä	17
4.3	Poliisin työ ja sen suhde yksityiselämään	18
5	Johtopäätökset	20
	Lähteet	2
	Liitteet	2
	Liite 1	2
	Liite 2	4

1 Johdanto

Poliisi yhdistyy ihmisten mielikuvissa sinisiin haalareihin, partioiviin poliisiautoihin ja vakaviin uutisiin, joita poliisi asiantuntijana kommentoi. Poliisin mediapresenssi on monipuolistunut digitaalisen murroksen myötä, ja sen seurauksena poliisit seikkailevat nyt myös tv-sarjoissa ja TikTokissa. Vaikka läsnäolo välittyy pääsääntöisesti mediasisältöjen kautta, poliisi koetaan yhteiskunnassa arvostettavana ja luotettavana julkisen vallan käyttäjänä.

Poliisi on hyvin yleinen hahmo myös suomalaisessa rap-musiikissa, että se voidaan luokitella yhdeksi genren yleisimmistä teemoista. Tässä tutkielmassa tarkastelen, miten suomalaisessa rap-lyriikassa kuvataan poliisia. Suhteutan rap-lyriikoiden representaatioita laajemmin kirjallisuuden perinteessä esiintyviin tapoihin esittää poliisia. Varhaisessa mysteerij- ja etsiväkirjallisuudessa poliisitiimi toimii pääsääntöisesti etsivän taustatukena. Nykypäivänä ei ole tavatonta että poliisiromaanin päähahmona on komisario, jonka kerronnan kautta lukija pääsee havainnoimaan poliisityön arkea. Rap-lyriikan tapa esittää poliiseja eroaa muista mediaesityksistä merkittävästi, joka tekee aiheesta mielenkiintoisen ja tutkimisen arvoisen. Underground-räpissä poliisi nähdään pahiksena, jota parodioidaan ja jonka toimia kritisoidaan. Uutiskynnys ylittyy, jos lain rikkojana on poliisi. Vuonna 2013 huumeepoliisin päällikkö Jari Aarnio jäi kiinni mittavasta huumeiden salakuljetuksesta. Yhdysvalloissa poliisiväkivaltaan kuollut George Floyd nosti Black Lives Matter -liikkeen maailmanlaajuiseen tietoisuuteen vuonna 2020. Sen lisäksi vuoden 2023 alussa Suomen mediassa kohautti kuolemantapaus, jossa henkilö kuoli vartijoiden aiheettoman väkivallan seurauksena Iso Omenan kauppakeskuksessa. Tosielämän tapahtumat lisäävät osin lyriikoiden kritiikin uskottavuutta, ja saattavat jättää lukijan miettimään, onko pinnan alla jotain muutakin salattavaa.

Rap on Yhdysvalloista lähtöisin oleva musiikkilaji, jonka suosio on kasvanut pikkuhiljaa 1990-luvulta lähtien. Musiikkityyli kumpuaa battle-kulttuurin perinnöstä, jossa kaksi räppäriä ottaa mittaa toisistaan riimittelemällä improna, ja nokkelampi vie voiton. Vasta viimeisen kymmenen vuoden aikana räppi on saavuttanut Suomessa suurimman suosionsa ja vakiinnuttanut paikkansa musiikkikentällä. Lajin räjähtänyt suosio on monipuolistanut genreä, eivätkä sen alalajit ole enää niin selvärajaisia kuin ennen. Tutkimuksessa tulen keskittymään kappaleisiin, jotka kuuluvat underground-lajin (UG) alle.

Suomalaisen räpin historiasta ja kehityksestä ei ole juurikaan saatavilla tieteellistä tutkimusta, vaan aiheesta kirjoitetut teokset perustuvat lähinnä harrastuneisuuteen, koke-

musasiantuntijuuteen ja artistihaastatteluihin. Luon kuvan suomalaisen räpin historiasta seuraavien teosten avulla: *Suomalaisen räpin historia ja tärkeimmät biisit* (Juuso Määttänen, 2019) sekä artisti Palefacen teos *Rappiotaidetta – Suomiräpin tekijät* (2011). Räpin juurien taustoittamisen lisäksi pureudun genren yleisiin piirteisiin. Matti Nieminen (2003) käsittelee suomalaista hiphopia sosiologian näkökulmasta artikkelissa *Ei ghettoja, ei ees kunnan katuja - Hip-hop suomalaisessa kontekstissa*. Artikkelini pureutuu rap-genren taipumukseen tavoitella aitoutta, joka on olennaista underground-lajin ymmärtämisessä.

Kohdeaineistoa rajatessani huomasin, että poliisia sivuavia kappaleita löytyy genrestä runsaasti erilaisista näkökulmista. Suuri osa kappaleista sivuaa poliisia vain muutaman säkeen verran, ja tästä syystä valitsin aineistoksi ne, jossa poliisiteema kantaa läpi koko kappaleen. Kohdeaineistoksi valikoitui kaksi musiikkikappaletta, jotka kuvaavat mielestäni parhaiten poliisin representaatioiden ääripäitä. Steen1:n kappaleessa ”100 % vihaa ja väkivaltaa” (2004) poliisi nähdään puhujan vihollisena. Suomalaisen räpin kontekstissa tämä kappale on yksi tunnetuimmista poliisia kritisoivista kappaleista. Toisena aineistona on Poliisi artistiyhtymän (Heikki Kuula, Tapani Kansalainen, Kreivi) kappale ”Donitsei” (2021) joka on tyyliltään humoristinen, mutta sävyiltään yhteiskuntakriittinen. Samanlaista sanomaa mukailee Petri Nygårdin kappale ”Poliisi On Kiva” (2000), joka sijoittuu ajallisesti lähemmäs Steen1:n kappaletta, mutta on sanomaltaan suppeampi kuin ”Donitsei”. Nygårdin poisrajaukseen vaikuttaa myös se, että hänet tunnetaan nykyään enimmäkseen poplaulajana. Kappaleiden ajallinen etäisyys vahvistaa mielestäni poliisiteeman ajattomuutta suomalaisessa räpissä.

Poliisin kuvausta tutkiessani nojaudun Stuart Hallin (1997) teoriaan representaatiosta, joka muodostuu mieleemme käsitejärjestelmistä sekä yhteisestä kielestä. Myös erilaiset symbolit ja kuvat, kuten poliisiauto tai logo herättävät käsitejärjestelmämme eloon. Kulttuurisesti jaetut merkitykset vahvistavat poliisin luotettavaa kuvaa, jota taas valitsemisessäni lyriikoissa yritetään kritisoida ja halventaa. Suomalaisessa räpissä poliisin representaatio rakentuu myös vahvasti erilaisten stereotyyppien ja niillä leikkittelyn varaan.

Alun perin kaunokirjallisuudessa poliisi on toiminut menestyksekkään etsivän taustajoukoissa, ja ajan saatossa hän on noussut myös teoksien keskiöön. Poliisiromaani on etsivä- ja mysteerikirjallisuuden alalaji, jota on tutkittu jonkin verran. Hyödynnän Paula Arvaksen ja Voitto Ruohosen teosta *Alussa oli murha – johtolankoja rikoskirjallisuuteen* (2016), joka luo läpileikkauksen poliisiromaanien historiaan. Myös George N. Dove on syventynyt poliisiromaneissa seikkaileviin poliisihahmoihin teoksessa *Police Procedural* (1982). Hän määrittelee

poliisihahmojen yleisiä piirteitä ja tarkastelee poliisiorganisaation toimintaa. Teorian tarkoituksena ei ole tarkastella poliisihahmoa yksilönä, vaan osana poliisiorganisaatiota ja sen osallisuutta yhteiskuntaan. Tästä syystä kuvaukset ovat vahvasti yleistäviä. Poliisihahmojen piirteet ovat muuttuneet vuosien myötä, ja kaunokirjallisuudessa on ryhdytty monipuolistamaan poliisihahmoja luomalla jännitystä heidän yksityiselämänsä kautta, työn lisäksi. Aineistossani poliisi nähdään kuitenkin ammattiryhmän edustajana, ei yksittäisenä henkilönä, jonka takia poliisien henkilökohtaiset eroavaisuudet eivät ole tutkimukseni kannalta olennaisia.

Ensimmäisessä pääluvussa taustoitan tutkimusaiheeni pureutumalla teoria-aineistoihini. Avaan suomalaisen räpin ja erityisesti underground-lajin historiaa sekä luonnetta. Tämän jälkeen pureudun poliisiromaanien tutkimukseen sekä määrittelen representaatiokäsitteen. Toisessa pääluvussa siirryn analysoimaan valitsemiani lyriikoita, ja esittelen tarkemmin aineistosta tunnistettavat kaksi poliisityyppiä; vihattu ja väkivaltainen poliisi, sekä hölmö donitsipoliisi. Lopuksi kokoan yhteen johtopäätökseni. Työn lopussa liitteenä on kapaleiden sanat.

2 Teoria ja käsitteet

2.1 Suomalaisen underground-räpin historiaa

Yhdysvaltojen lähiöissä syntynyt hiphop-kulttuuri löysi tiensä Suomeen 1980-luvun alkupuoliskolla. Siihen kuuluivat olennaisesti graffititaide, breakdance ja rap, jotka alkoivat luoda uutta diskurssia Suomen musiikkikenttään. Alkuvaiheissa hip hop oli selkeästi alakulttuuri, jonka eri lajit ja harrastajat kulkivat sopuisasti yhdessä. Moni suomalainen lauluntekijä aloitti riimittelyn englanniksi, koska suomen kielen käyttöä kappaleissa vieroksuttiin. (Määttänen 2019, 35–37.) Noin 1990-luvusta lähtien kotimainen kieli alkoi yleistyä laulukielenä. Yhdysvaltalaiseen hiphop-kulttuuriin ja räppisanoituksiin alkoi yhdistyä suomalaisille samaistuttavat teemat. Inspiraatiota haettiin niin työväenlauluperinteen, rockmusiikin ja kansanlauluperinteen lähtökohdista (Rantakallio 2018, 365). Nämä musiikkilajit ovat inspiroineet eritoten yhteiskunnallisista aiheista räppääviä tekijöitä.

Pikkuhiljaa 1990-luvun alussa musiikkikentällä alkoi erottumaan selkeästi kaksi eri suuntausta. Valtavan suosittu huumoriräppi nousi undergroundin rinnalle, mikä herätti toisifaneissa suurta paheksuntaa. Huumoriräppiä edustivat tunnetut yhtyeet, kuten Paakkoset ja Raptori, joiden kappaleet olivat aiheiltaan huomattavasti kevyempiä verrattuna underground-tyyliin. Tutkimukseni ja kohdeaineistojeni ymmärtämisen kannalta underground-lajin luonteen määrittäminen on olennaista, sillä se on merkittävä alusta kontroversiaalisten kappaleiden julkaisulle. Underground-rapilla tarkoitetaan tuotantoa, jota ei tietoisesti haluta suuren valtavirran suosioon. Musiikkia tuotetaan niin sanotuille todellisille faneille, jotka arvostavat musiikin juuria, alkuperäistä kulttuuria sekä taidokasta rimmaamista. Suuren menestyksen koetaan syövän artistin katu-uskottavuutta räppärinä. Underground-lajin suosijalla voi olla puritanismisia piirteitä: artistin liiallinen suosio saa fanin kääntämään kelkkansa, ja etsimään uusia tuntemattomampia artisteja, jotka koetaan aidommiksi. (Nieminen 2003, 175). Näin ollen kevyen räpin räjähdysmäinen suosio oli vannoutuneiden rap-fanien mielestä häpeällistä, mikä pilaa koko musiikkilajin maineen. Huumoriräppi oli kuitenkin suuntaus, joka löi läpi valtavirran suosioon. (Määttänen 2019, 40–41.) Jälkeenpäin se on tunnistettu tärkeäksi osaksi suomalaisen räpin historiaa, jota ilman musiikkilaji ei olisi välttämättä saavuttanut nykyistä paikkaansa musiikkikentällä. Karkea jaottelu huumori- ja vakavamieliseen räppiin ei

ole enää ajankohtainen, sillä raja on hälventynyt ja genre monipuolistunut runsaasti aikaisempaan nähden.

Yhdysvaltalaisen räpin piirteet elävät vahvasti suomalaisen räpin kontekstissa, ja kah-tiajaosta sekä eri genretyyleistä huolimatta räppiä on aina yhdistänyt sille ominaiset piirteet. Musiikin yhtenäisyys liittyy räpin muotoihin, ei niinkään jaettuun sanomaan (Nieminen 2003, 187). Kilpalaulanta eli battle on yksi lajia yhdistävä muoto. Se on kahden räppäriin sanallista kaksintaistelua (Paleface 2011, 188). Battlelle ominaista on vastapuolesta pilkallisesti laula-minen ja itsensä korostaminen toisen kustannuksella. Omaa erinomaisuutta ja aitoutta ko-rostetaan, ja todetaan, että oman taitavuuden kanssa ei kannata lähteä kilpailemaan (Nie-minen 2003, 181). Vielä nykyäänkin artistit haastavat aika ajoin toisiaan kilpasille, ja tämän vuosikymmenen tunnetuin selkkaus päättyi myös uutisiin. Cheekin suojatti Lukas Leon haas-toi Gettomasan sanalliseen mittelöön, joka sai artistit luomaan dissausiisejä toisistaan. (Komulainen 2020). Battlen tapainen satiirinen pilkka korostuu myös poliisista riimiteltäessä.

Tyypillistä suomalaiselle räpille on myös paikka- ja kulttuurisidonnaisuus, jonka myö-tä kappale on aina aikansa kuva (Paleface 2011, 21). Moni suomalaisen räpin historiaa käsit-televä teos ryhmittelee artistit heidän kotiseutunsa mukaan, sillä moni iso kaupunki on muodostunut lähialueiden räppikeskittymäksi, jossa on oma kulttuuri ja yhteisö. Artisti voi korostaa kotipaikkaa ja taustaansa myös murteen käytöllä räpissä (Rantakallio 2018, 367). Sen lisäksi kappaleiden aiheissa ammennetaan usein artistin kotikulmista, ja omista juurista ollaan ylpeitä. Itä-Helsinki ja sen lähiöt ovat vahvasti edustettuina underground-räpin sanoi-tuksissa, sillä hyvin moni räppäri on lähtöjään näiltä alueilta.

Räpissä on tehty vahvaa pesäeroa kaupallisen ja ei-kaupallisen musiikin välille. Levy-yhtiöt pyrkivät tekemään marginaalien musiikista mainstreamia, ja lisäämään sen myyntiä (Nieminen 2003, 175). Levy-yhtiöiden kaupallisuuden on koettu ohjailevan liikaa kappaleiden tekoa ja laimentavan niiden sanomaa, sillä motiivina on suuri levikki, ja sen myötä raha. Un-derground-lajin kappaleet ovat pääsääntöisesti osa ei-kaupallista diskurssia. Undergroundiin ja ei-kaupallisuuteen yhdistyy niin sanotun aidon räpin tavoittelu, joka ilmenee erityisesti negatioiden kautta, eli kertomalla mitä aito hiphop ei ainakaan ole (mt., 177). Esimerkiksi se, että kaupallista räppiä ei pidetä yhtä aitona räppinä kuin ei-kaupallista, vaan sitä kritisoi-daan (Rantakallio 2019, 31).

UG-lajin alle sijoittuu laaja kirjo erilaisia kappaleita, jotka erottuvat toisistaan muun muassa kappaleiden aihepiirien mukaan. Kantaaottavan ja yhteiskuntakriittisen rapin motii-

vina on julistaa ajankohtaista sanomaa, joka jää usein valtavirran keskustelussa paitsioon. Kritiikki kohdistuu yhteiskunnan juurtuneisiin asenteisiin, joiden koetaan rajoittavan yksilön vapautta ja päätäntävaltaa. Epäkohtina koetaan muun muassa yhteiskunnallisen vallan keskittyminen, demokratian puute ja huume politiikka. (Nieminen 2003, 179). Hosiaisluoma (2016, 765) määrittelee gangstaräpin aiheiksi muun muassa väkivallan, rikollisuuden, huumeet ja prostituution. Gangstaräpin esiintyminen sellaisenaan suomalaisessa kontekstissa ei ole kuitenkaan yksiselitteistä. Yhdysvaltojen gettojen väkivaltakulttuurin siirtäminen sellaisenaan suomalaiseen kontekstiin on koettu ongelmalliseksi, ja gangstarap esitykset ovat useimmiten yliammuttuja ja lähellä parodiaa (Nieminen 2003, 182). Toisaalta taas 2020-luvun katujengi-ilmiö kertoo toisenlaista totuutta Suomen lähiöiden gettoutumisesta. Gangstaräp-kappaleissa lyriikan minänä nähdään laitapuolenkulkija, joka asuu lähiössä ja kohtaa siellä erinäisiä ongelmia. Edesottamusten seurauksena hän joutuu tekemisiin poliisin kanssa, eikä suostu yhteistyöhön. Tästä syystä poliisi nähdään lyriikoissa kriittisessä valossa, jopa vihollisena. Väitän, että kohdeaineistoksi valitsemani kappaleet kuuluvat underground-lajiin niiden yhteiskuntakriittisen sanoman takia. Kritiikki kohdistetaan erityisesti poliisiin julkisen vallan käyttäjänä.

Työni tarkoituksena on tutkia poliisikuvausta suomalaisessa rap-lyriikassa. Räpin yhdysvaltalaiset juuret ovat vaikuttaneet myös suomalaisen räpin aiheiden muovautumiseen. Poliisia on tarkasteltu kriittisesti yhdysvaltalaisessa rapissa, esimerkiksi N.W.A niminen artistiyhtymä on käsitellyt kappaleissaan poliisiväkivaltaa ja gettojen ongelmia jo vuonna 1989. (Määttänen 2019, 41.) Tässä tutkielmassa ei ole kuitenkaan tarkoitus syventyä tarkemmin yhdysvaltalaisen räpin historiaan, mutta sen vaikutus suomalaisen räpin muovautumiseen on syytä tunnistaa. Alkujaan moni artisti puhtaasti suomensi yhdysvaltalaisen tekijöiden tuotantoa (mt., 35). Poliisiaiheisia rap-kappaleita on kuitenkin julkaistu 2000-luvun jälkeenkin, joka osoittaa sen, että poliisiteema on osa suomalaisen räpin suuntausta.

2.2 Representaatio

Poliisin kuvausta on mielekästä tutkia representaatiotutkimuksen lähtökohdista, sillä tarkoituksena on tarkastella, miten ja millaisiksi poliisit esitetään kohdeaineistoissa. Stuart Hall (1997) on tutkinut, mitä representaatiolla tarkoitetaan ja miten se rakentuu erilaisissa ympäristöissä. Hänen näkemyksensä perustuvat Ferdinand de Saussuren semiotiikkaan sekä Michel Foucault'n käsityksiin vallasta. Representaatio voidaan jakaa kahteen eri järjestel-

mään. Mentaaliset representaatiot ovat kuvia ja käsityksiä esineistä, ihmisistä ja asioista. Toisen järjestelmän, eli kielen avulla mentaaliset käsityksemme voidaan jakaa muille. (Hall 1997, 17–21.) Tästä syystä monet käsitykset ovat kulttuurillisesti jaettuina ja ymmärrettyjä. Yhteinen kieli ei kuitenkaan takaa absoluuttista yhteisymmärrystä. Kieli ei voi toimia täydellisesti todellisuuden peilinä. (mt., 13–14.) Esimerkiksi aineistossa leikitellään ironialla, joka perustuu ristiriidalle. Sillä paljastetaan todellinen mielipide epäsuorasti, eli sanotaan asioita, joita ei kuitenkaan tarkoiteta sanatarkasti.

Sanoitusten analysoinnin kannalta juuri kielellisten valintojen huomioiminen on mielekästä. Tutkimukseni ja representaation näkökulmasta olennaisia ovat poliisiin kulttuurillisesti liitetyt merkitykset, kuten virka-asu, sininen väri, poliisin logo ja auto. Myös musiikki voidaan nähdä kielenä, jossa soinnut, melodia ja muut erilaiset äänet luovat yhteisen kokonaisuuden, joka välittää viestiä. (Hall 1997, 5.) Eryyksen tärkeässä asemassa tämän tutkimuksen kannalta on kieli ja sillä luodut merkitykset. Koska kyseessä on rap-lyriikka, on sanoitusten tavoitteena olla rimmaavia, joka osin voi vaikuttaa tekstien tuottamiseen ja sanoman muovautumiseen.

2.3 Poliisiromaani kaunokirjallisessa tutkimuksessa

Poliisi on yhteiskunnassa julkisen vallan käyttäjä, jonka valta perustuu perustuslakiin. Toimintaan liittyy yksipuolisuus, joka oikeuttaa poliisin valtatoimet ilman vastapuolen suostumusta, kuitenkin lakia noudattaen. Poliisi on tyypillinen hahmo myös kaunokirjallisuudessa, erityisesti poliisiromaaneissa, jossa poliisihahmo esiintyy usein osana poliisitiimiä. Poliisiromaaniin ja poliisityyppeihin on kirjallisuustieteessä perehtynyt tarkemmin George Dove (1982) teoksessaan *Police Procedural*, joka on tutkimukseni kannalta olennaisin lähde, sillä Dove keskittyy määrittelemään poliisihahmojen piirteitä. Doven rinnalla hyödynnän myös tuoreempaa rikos- ja etsiväkirjallisuuteen pureutuvaa lähdeä. Paula Arvas ja Voitto Ruohonen (2016) ovat tehneet laajan läpileikkauksen rikoskirjallisuuden eri lajeihin teoksessa *Alussa oli murha – johtolankoja rikoskirjallisuuteen*.

Noin 1940–1950-luvuilla rikoskirjallisuudessa yleistyivät kertomukset, joissa mysteerien ratkojana toimi tavallinen poliisitiimi yksityisetsivän sijaan. Aikaisemmin kunnia mysteerin ratkaisemisesta kuului yksityisetsivälle, kun taas poliisiromaaneissa poliisitiimi jakaa keskenään sekä vastuun että onnistumiset. (Dove 1982, 2.) Poliisiromaaniksi muovautunut laji muistuttaa juonellisesti aidon tuntuista rikosdokumenttia, ja lukija voi usein jo alkutienoilla

päätellä, kuka rikollinen on. Kertomuksien kiinnostavuus perustuu ratkottavaan mysteeriiin, ei niinkään poliisin toiminnan kuvaukseen. Liian realistinen kuvaus poliisin työtehtävistä saattaisi olla lukijalle jopa pitkästyttävää, mutta toisaalta työn todellista sisältöä on vaikea kuvata realistisesti ilman kokemustietoa tietoa asiasta. Siitä syystä varhaiset poliisiromaanit pohjautuvat paljolti todelliseen elämään ja kokemustietoon. (mt., 2–6.)

Näkemyks poliisista on ennen syntynyt vahvasti yksityisetsivän linssin läpi ja suhteessa häneen. Varhaisissa poliisiromaaneissa poliisi oli vastapaino etsivähahmolle, eli poliisissa esiintyi sellaisia piirteitä, mitä etsivässä ei (Dove 1982, 39). Poliisien valta-asema suhteessa etsivän hahmoon voi osaltaan vaikuttaa siihen, millaisessa valossa poliisi esitetään. Poliisit voivat pidättää etsivän tai poistaa heidän lisenssinsä. Kuitenkin etsivien ylivoimaiset kyvyt hyödyttävät merkittävästi poliisia, joten yhteistyö on mysteerien ratkaisemisen kannalta välttämätöntä. (mt., 44.) Rikoskirjallisuuden alalajit ovat muovanneet erilaisten poliisityyppien syntyä, kuin myös todellinen elämä. Poliisiromaaneille realismi on tyyppillistä, ja todelliset tapahtumat ovat monipuolistaneet poliisien kuvausta. Yhdysvaltojen kieltolaki lisäsi rikollisuutta, joka näkyi myös kirjallisuudessa, kun rikollisten ja korruptoituneiden poliisien kuvaukset yleistyivät. Pohjoismaissa alettiin puhua poliisien rikoksista julkisuudessa 1970-luvulla, joka monipuolisti myös pohjoismaisia poliisihahmoja. (Ruohonen 2016, 266–267.) Poliisin kuvaan vaikuttaa myös se, millaisia rikoksia kertomuksissa ratkotaan.

Tarkoitukseni ei ole etsiä kohdeaineistostani kertomuksellisia elementtejä tai jatkumia, vaan tutkia minkälaisia poliisin representaatioita aineistossa esitetään. Tästä syystä kiinnitän enimmäkseen huomiota poliisihahmojen yleisiin piirteisiin, jotka on tunnistettu myös teoria-aineistoissani. Tämän lisäksi hyödynnän Doven (1982) näkemyksiä poliisiorganisaation suhteesta muuhun yhteiskuntaan. Valitsemissani rap-kappaleissa poliisin tarkastelu tapahtuu nimenomaan yhteiskuntalaisen näkökulmasta, ja kritiikkiä esitetään koko järjestelmää kohtaan.

2.4 Poliisityypit kaunokirjallisessa tutkimuksessa

Tutkielmassani osoitan, että poliisiromaanien teorioissa tunnistettuja poliisihahmojen piirteitä esiintyy myös suomalaisen rap-lyriikan poliiseissa. Mysteeri- ja etsiväkirjallisuuden genreen kuuluvat poliisiromaanit ovat sarjallistuneet, ja eri teoksien henkilöihahmoista voidaan tunnistaa samankaltaisia piirteitä. (Ruohonen 2016, 97). On tunnistettava, että poliisiromaanien representaatiot eivät ole täysin yksiselitteisiä, vaan variaatiotakin löytyy. Pääasiallisesti

poliisihahmojen eroavaisuudet syntyvät hahmojen henkilökohtaisista piirteistä ja juonikuviosta (mt., 98).

Poliisiromaaneiden poliiseista on tunnistettu neljä yleistä tyyppiä. Ensimmäinen on klassinen poliisityyppi, joka on ylihistoriallinen, muuttumaton ja ongelmaton poliisihahmo (Ruohonen 2016, 131). Tällä tyyppillä on tunnistettu olevan neljä mentaalista rajoitetta, jotka esiintyvät esimerkiksi Holmes-tarinoissa. Ensimmäinen niistä on mielikuvituksen puute, jolla tarkoitetaan sitä, ettei poliisi onnistu aina tunnistamaan tapauksen kannalta merkittäviä seikkoja tai kysymään kuulusteluissa läpimurtoon johtavia kysymyksiä. Seuraavana on teorian kyseenalaistaminen. Poliisit nähdään käytännön ja toiminnan ihmisinä, jotka eivät luota abstraktioon vaan kylmiin faktoihin. Kolmantena rajoitteena on huono yleissivistys ja alhainen koulutustuneisuus, joka haittaa rikostutkintaa. Viimeisenä on poliisin omahyväisyys – he ovat tyytyväisiä normaaleihin rutiineihin, ja vastahakoisia soveltamaan tietoaan uusissa tilanteissa. (Dove 1982, 29–30.) Klassisessa tarinassa poliisi on siis vahvasti käytännöllinen ja hieman yksinkertainen, sekä juurtunut oppimiinsa poliisirutiineihin. He ovat kuitenkin sitkeitä, tekevät taustatyön huolella ja mekaanisella työllä löytävät tarvittavat todisteet. Ennen kaikkea he ovat luotettavia, rehellisiä ja ei-korruptoituneita. (mt., 32–33.) Klassisessa tarinassa poliisitiimin tehtävänä on täydentää yksityisetsivän hahmoa, joka lopulta ratkaisee tarinan mysteerin ylivoimaisella päättelykyvyllään.

Toisena on kehittyvä kovistyyppi (hard-boiled type), joka näyttää poliisista uudenlaisia puolia: korruptiota, takaa-ajoa ja soluttautumista. Poliisi on kovapäinen ja osaa tarpeen tullen käyttäytyä röyhkeästi ja hyödyntää tuliasettaan ja jopa väkivaltaa. (Dove 1982, 37–38.) Näissä tarinoissa poliisihahmo ei ole yhtä yksiselitteinen kuin klassisessa tyyppissä, vaan kertomuksen hahmoissa nähdään kehitystä rehellisyydestä korruptioon ja ammattiosaamisesta itsensä alentamiseen (mt., 43). Erilaiset muuttujat vaikeuttavat kovistyyppin piirteiden kategorisoinnista, mutta se on selkeästi erilaisempi kuin aikaisempi yksinkertainen tyyppi. Kovistyyppi on kliseisen hyvä/paha -poliisiasetelman paha osapuoli, joka lyö nyrkkiä pöytään ja uhkaa kuulusteltavaa väkivallalla, jos tarvittavia tietoja ei anneta. Poliisihahmon kuvaamista rikollisena pidettiin alkujaan arveluttavana, sillä ajateltiin olevan itsestään selvää, että poliisi asettuu hyvän puolelle. Kuitenkin 1970-luvulla myös pohjoismaisessa rikoskirjallisuudessa yleistyivät poliisihahmot, jotka käyttävät valtaansa väärin. (Ruohonen 2016, 266.)

Kolmantena tyyppinä on poliisiyhteisössä ulkopuoliset sivulliset, ja viimeisenä selviytyvät, jotka selviytyvät hyvin poliisitehtävistä mutta kohtaavat haasteita henkilökohtaisessa

elämässään (Ruohonen 2016, 132). Tulen keskittymään tutkielmassani pääasiassa klassiseen ja kovistyyppiin. Työni kannalta poliisihahmojen henkilökohtainen elämä on toissijaista, sillä lyriikan kritiikki kohdistuu pääsääntöisesti työhön itseensä ja poliisiin julkisen vallan käyttäjänä.

3 Vakavamielinen, väkivaltainen ja vihattu poliisi

Steen1:n kappaleesta ”100 % vihaa ja väkivaltaa” voidaan selkeästi tunnistaa piirteitä vihatusta ja väkivaltaisesta kovispoliisityypistä. Kappale edustaa vahvasti underground-räppiä, sillä sen poliisikriittinen sanoma ei ole samaistuttavaa suurelle valtavirtayleisölle. Sen tunnelma on vihamielinen, joka välittyy muun muassa haukkuma- ja kirosanojen muodossa. Kappale sijoittuu Itä-Helsingin lähiöihin, ja sanoituksissa puhuja sijoittaa itsensä rikollisten puolelle: ”Mä voin myöntää etten oo ihan viaton / mut en läpensä paha niin kuin ne vitun siat on”. Puhuja arvioi rikollisten pahuuden vähemmän pahaksi kuin ”sika” poliisien. Sanoituksista on tunnistettavissa syvä epäkunnioitus ja luottamuksen puute poliisiorganisaatiota kohtaan, ja kertosaikassa toistetaankin: ”100 % vihaa ja väkivaltaa / En suostu virkavaltaa kunnioittamaan”. Kappaleessa luetellaan poliisin tekemät rikkeet ja viat, ja niitä kritisoidaan. Kritiikin kohteena ovat muun muassa poliisin käyttämä tarpeetonta väkivaltaa ja organisaation sisäinen korruptio. Puhujan mielestä poliisit ovat koulukiusattuja, pikkuäpäriä ja homoja, joiden päivät maan päällä tulisi olla luetut. Haukkumasanoilla on tarkoitus halventaa poliisin luotettavaa kuvaa, ja puhujan mukaan koulukiusattu-termillä viitataan siihen, että poliiseilla on tarve päästä valta-asemaan kostamaan omassa lapsuudessaan koettua vääryyttä. Puhuja sivuaa poliisin yksityiselämään liittyviä seikkoja, mutta sen pääpaino on itse työn kritisoinnissa.

3.1 Poliisin käyttämä suhteeton ja tarpeeton väkivalta

Poliisilla on valta-asema suhteessa muuhun väestöön, ja sanoitusten mukaan sille voi myös sokaistua. Valta-asema mahdollistaa pääsyn erilaisiin tietojärjestelmiin, se antaa oikeuden vaatia pääsyä yksityistiloihin tai laittaa rikoksesta epäilty käsirautoihin. Poliisin tulee toimissaan käyttää harkintaa ja välttää tarpeetonta väkivaltaa. Jotkin tehtävät saattavat vaatia voimakeinojen käyttöä, ja niissä tilanteissa fyysiset toimet voidaan nähdä hyväksyttävänä. Sanoitusten kantavana teemana on kuitenkin osoittaa, että poliisilla on taipumus vastata rikollisiin toimiin tarpeettomalla ja ennen kaikkea suhteettomalla väkivallalla. Hip hop -kulttuuriin on aina vahvasti kuulunut graffititaide, ja sanoitusten puhuja kritisoikin, että seinnän ”tägääminen” ei pitäisi olla syy hakkaamiselle saatikka rapuista alas viskaamiselle. Tämän lisäksi turhien kyseleminen voi johtaa ”pataan vetämiseen”. Suurimpana vääryytenä kuitenkin koetaan se, ettei asialle voi tehdä mitään:

Vaik nostaisit jutun
ei sua usko ketään
Näit juttui et tuu
koskaan lukeen lehdistä
(Steen1: ”100 % vihaa ja väkivaltaa”, 2004.)

Puhuja kokee, ettei rikollinen tai alamaailman toimintaan kytkeytynyt henkilö voi saada oikeutta kohdatessaan poliisiväkivaltaa. Jos kyseessä on rikolliseen kohdistunut väkivallan teko, uutiskynnys ei välttämättä ylity. Poliisin julkisuuskuva on tarkoin varjeltu, jotta kansalaisten yleinen järjestys ja luotto yhteiskunnan järjestelmiin säilyisi. Poliisin väkivaltaista käytöstä voidaan myös selitellä sillä, että rikollisia vastaan käytetty väkivalta on vähemmän paha asia kuin itse rikos. Poliisin käyttämä tarpeeton väkivalta ei ole tavatonta myöskään muissa kaunokirjallisissa teoksissa. Esimerkiksi Martti Yrjänä Joensuun poliisiromaaneissa esiintyy poliisihahmoja, jotka pahoinpitelevät pidätettyjä (Ruohonen 2016, 267). Poliisin motiivit aiheuttaa kipua epäilylle voivat olla moninaiset, tai olemattomat. (Dove 1982, 41.) Tämä osoittaa poliisin vallan suhteessa kansalaisiin. Yhtenä syynä poliisin käyttämälle väkivallalle on työn aiheuttama stressi, joka purkautuu tarpeettomana nyrkkien käyttämisenä turhauttavissa tilanteissa (mt., 89). Toisena esimerkkinä Dove mainitsee Marlowe-sarjan, jossa poliisihahmot nähdään jopa sadistisina halutessaan aiheuttaa kipua vastapuolelle. Oli syy mikä tahansa, poliisin väkivallan käyttö nähdään hyväksyttävämpänä kuin jonkin toisen ammattiryhmän, ja teko voidaan verhoilla helpommin itsepuolustukseksi.

3.2 Korruptio poliisiorganisaatiossa

Poliisi on lain vartija, joka huolehtii että kansalaiset toimivat säädösten mukaan. ”Kytät yysii meitä / Mut kuka niitä valvoo?” lauletaan Steen1:n kappaleessa, tarkoittaen sitä, että poliisit voivat myös itse syyllistyä lain rikkomiseen. Tiivis poliisiyhteisö saattaa edesauttaa sitä, ettei asiasta jää kiinni. Poliisin asema Suomessa on arvostettu ja luotettava, mutta vuosien varrella myös poliisit ovat jääneet kiinni rikollisesta toiminnasta. Jari Aarnion korruptiotapaus kohautti Suomessa vuonna 2013. Aarnio käytti valta-asemaansa väärin ja toimi huumeiden maahantuojana. Uutisoinnissa kerrotaan, että vyyhtiin liittyi myös muita henkilöitä huume-
poliisin yksiköstä, mutta heitä ei ole nimetty tai tuomittu yhtä vahvasti kuin Aarniota (Vuorikoski 2015). Tällaisten tapausten uutisoinnissa väärinkäyttäjät nimetään ja erotetaan selkeästi organisaatiosta, jottei koko yhteisö kärsisi. Suomalainen räppi osallistui myös kriittiseen keskusteluun, kun Paleface julkaisi kappaleen ”Verta, hikeä ja kyybeleitä” (2017) joka käsitte-

lee Aarnion tapausta. Korruptioon liittyy olennaisesti lakien rikkominen. Syynä lakien rikkomiselle saattaa olla toisen lain noudattaminen ja siten järjestyksen ylläpitäminen (Dove 1982, 76). Rikollisen pahoinpiteleminen ja siten lakien venyttäminen tai jopa rikkominen saattaa edesauttaa sitä, ettei rikos jatku. Kappaleessa kuitenkin kritisoidaan, että poliisin rikokset ovat arkipäivää:

Niiden rikoksista ei edes jaksaa pitää lukua
Suurimmat gangsterit pitää täällä virkapukua
Kierrä kytät kaukaa, mitä tahansa voi tapahtuu
Ne siat lukee lakia niinku piru raamattuu
(Steen1: "100 % vihaa ja väkivaltaa", 2004.)

Lakien venyttäminen nousee yhdeksi olennaisimmista teemoista Steen1:n kappaleessa. Puhuja viittaa, että poliisi lukee lakia niin, että hän huomio siitä vain itseään hyödyttäviä seikkoja, minkä seurauksena mitä tahansa voi tapahtua, eikä omaan oikeusturvaan voi luottaa. Epäoikeudenmukainen kohtelu johtaa myös puhujan kritisoimaan poliisin moraalikäsitystä ja luotettavuutta lain vartijana:

Poliisit on ku lauma
vitun pikkupoikia
Jotka ei osaa erottaa
mikä on väärää,
mikä oikeaa
(Steen1: "100 % vihaa ja väkivaltaa", 2004.)

Lainvartija toimii jatkuvasti ristipaineessa oman inhimillisyytensä ja oikeudentajunsa välissä. Kuitenkin oikeudentajun näkökulmasta poliisin omien inhimillisten oikkujen ei tulisi sekoittaa työntekoon. Toisaalta poliisi voi kokea samaistumista enemmän rikolliseen maailmaan kuin poliisiorganisaatioon tai yhteiskuntaan, jonka suojelemisesta hänelle maksetaan. Poliisintyö vaatii kykyä ymmärtää rikollista maailmaa. Joissain tapauksissa tietojen saaminen alamaailmasta edellyttää yhteistyötä rikollisten kanssa. Nämä seikat voivat alentaa kynnystä korruptioon. Poliisin brutaalius saattaa aika ajoin nousta julkiseen keskusteluun, mutta vaakakupissa painaa myös rikollisten likainen peli. (Dove 1982, 77–79.) Poliisi saattaa myös vieraantua normaalista elämästä, sillä hän joutuu näkemään paljon pahuutta, joka aiheuttaa katkeruutta ja kyynisyyttä (mt., 88–89).

Sanoitukset toisaalta kritisoivat, että poliisiyhteisö on tarkoin varjeltu ja asiat eivät vuoda julkisuuteen. Lopputulemana on se, ettei poliisi välttämättä jää kiinni väärästä teosta, ja jos jää, valtaosa kansasta on poliisin puolella. Eetoksena on turhautuminen poliisien kyseenalaiseen toimintaan, joka ei rajoitu pelkästään yksilöiden tasolle, vaan koko järjestelmän toimivuuden kyseenalaistamiseen:

Koko itäpuoli vihaa miestä sinistä
pelko ja viha on vittumainen yhdistelmä
Kumpi on väärässä, minä vai järjestelmä?
(Steen1: "100 % vihaa ja väkivaltaa", 2004.)

Kappaleen puhuja myös sanoittaa: "Koko itäpuoli vihaa miestä sinistä". Rap-kulttuurille sekä poliisiromaaneille on tyypillistä alueellinen sitoutuneisuus. Poliisiipiireille on jaettu omat alueensa, eikä pidetä sopivana, että ulkopuolisen alueen poliisi osallistuu pyytämättä rikosprosesseihin (Dove 1982, 70). Alueellinen jako poliisiipiireittäin on myös elävää todellisuutta. Paikallisten rikollisten ja poliisien välille syntyy syvempi suhde, kun poliisien kahvihuoneissa jaetaan työvuorojen tapahtumia, ja rikolliset jakavat kansatovereilleen kokemuksiaan alueen poliiseista.

3.3 Poliisityön arvostus

Viimeisenä huomiona kappaleesta on nostettava esiin kritiikki poliisityön sisällöstä ja sen merkittävyydestä. Puhuja kritisoi poliisityön tylsyyttä ja mekaanisuutta: puskassa istumista tutka kädessä ja ylinopeussakkojen antamista, sekä passipoliisina toimimista sen sijaan, että pääsisi karhukoplaan ja ratkomaan jännittävämpiä tehtäviä.

Sä oot toivonu pääseväs johonki vitun karhukoplaan
Mut sit sut pannaan johonki vitun passipoliisiks
Tää todistaa sen, että kytät on tyhmempii ku muut ihmiset
niille tehdään testit kyttäkoulus
pääseeks ne kytiks jos ne on nii vitun fiksuja
ne ei pääse
kytän täytyy olla tyhmä
et se jaksaa tehdä sitä paskaa päivästä toiseen
(Steen1: "100 % vihaa ja väkivaltaa", 2004.)

Toisaalta säkeessä sukkelletaan myös poliisin mieleen, ja osoitetaan että poliisin haaveet työn luonteesta eivät kohtaa todellisuuden kanssa. Poliisikouluun pääsy vaatii erilaisista testeistä suoriutumista tarpeeksi hyvin. Kokeessa testataan fyysistä kuntoa, psykologista soveltuvuutta ja kirjallista osaamista. Kappaleen puhuja karrikoi selkeästi kaksi tyyppiä: fiksun ihmisen, joka ei välttämättä loista fyysisissä suorituksissa, ja älykkyydeltään keskivertoihmisen, joka taas on kyvykkäämpi urheilullisimmissa suorituksissa. Viittaus poliisin tyhmyyteen yhdistyy Doven klassiseen poliisityyppiin, jossa korostuvat erityisesti käytännönläheisyys, yksinkertaisuus ja matala yleissivistys.

Katkelman kantavana ajatuksena on se, että ajatus poliisin tehtävän jännittävydestä ja merkittävydestä voi erota radikaalisti siitä, mitä työ on oikeasti. Jo opiskeluaikana poliisiopiskelijalla saattaa olla suuret oletukset siitä, mitä kentällä pääsee tekemään. Totuus voi kuitenkin olla erilainen. Suurimman osan ajasta poliisin työ sisältää papereiden pyörittelyä ja muita rutiininomaisia tehtäviä. Kaunokirjallisissa teoksissa poliisi nähdään käytännön ihmisenä, eikä niinkään älykkönä (Dove 1982, 95). Käsitys soveltuvuustestien luonteesta käännetään nurin kurin. Kappaleessa puhuja väittää, että poliisikoulun testit pyrkivät estämään liian fiksujen ihmisten pääsemisen kouluun. Juuri tämä kahtiajako vahvistaa käsitystä yksinkertaisesta poliisista, jonka nyrkit puhuvat tehokkaammin kuin sanat. Samanlaista efektiä haetaan Steen1:n kappaleessa. Sanoituksien tarkoituksena on vähätellä ja halventaa poliisin kuvaa, joka Suomessa on pääsääntöisesti varjeltu. Kappaleen poliisikuvaus sopii pääsääntöisesti Doven (1982) kovispoliisin kuvaan, jossa korruptio, väkivalta ja lakien venyttäminen ovat arkipäivää.

4 Humoristinen, tyhmä ja laiska donitsipoliisi

Suomalaisen räpin monipuoliselta kentältä löytyy myös toisenlaisia poliisikuvaksia. Vastapainona vihatulle poliisityypille on tunnistettavissa myös ironinen, humoristinen kuvaustapa. Se perustuu stereotypiaan, jossa poliisin pääpiirteiksi voidaan luokitella laiskuus, heikko yleiskunto, tyhmyys ja oman edun tavoittelu. Tämä poliisityyppi tuo mieleen Simpsonsissa seikkailevan poliisihahmo Clancy Wiggumin, josta on tunnistettava samat piirteet. Tämä poliisityyppi on selkeästi pelkistetympi ja yksinkertaisempi kuin Steen1:n kappaleessa esiintyvä lainvartija.

Vuonna 2021 Poliisi-niminen artistiyhtymä julkaisi ensimmäisen EP:n nimeltä *Olen Poliisi*. Poliisi-artistiyhtymään kuuluu seuraavat tekijät: Heikki Kuula, Tapani Kansalainen ja Kreivi, jotka ovat rap-genressä tunnettuja lähinnä soolouristaan. EP:llä julkaistu kappale ”Donitse!” eroaa mielenkiintoisesti rap-genren muista poliisirepresentaatioista, sillä sanoituksissa pääsääntöisesti käytetään minämuotoa siten, että puhuja olisi poliisi. Poliisimaailmaa kuvataan kevyestä näkökulmasta, jossa poliisit ovat enemmän kiinnostuneita sokerisista herkuista kuin velvollisuuksiensa hoitamisesta. Kappale ei sijoitu yhtä vahvasti mihinkään maantieteelliseen alueeseen, toisinkuin Steen1:n kappale, joka kuvailee Itä-Helsinkiä. Kappaleen taustamusiikki on flowltaan rento ja rytmikäs, josta tulee mieleen jopa lastenlaulu. Rento musiikkityyli korostaa sanoitusten ivallisuutta, joissa yhdistellään hyvin yksinkertaisia poliisistereotyyppioita nykypäivän konteksteihin.

4.1 Donitsit ja poliisin kunto

Kappaleen poliisille maistuvat donitsit ja muut herkut, joiden yltiömäinen nauttiminen vaikuttaa huonolla tavalla yleiskuntoon.

Todistusaineistoks kirjaan sun wienerin
ja vien sen tietenkin
Ollaan laskei möhömahoja
et meit ei sekoteta konniksi
[--]
Yleiskunto
en saa juosten kiinni konnii
mut donitsien peräs copperist liki kolmetonnii
(Poliisi: ”Donitse!”, 2021.)

Poliisin ja rosvon erilaisten ulkomuotojen korostamiseen kulminoituvat seikat, jotka paljastavat näiden hahmojen pohjimmaiset stereotypiat. ”Ollaan lāskei möhömahoja / et meit ei sekoteta konniksi” säe osoittaa, että rosvot nähdään näpistäjinä tai muina pikkurikollisina, jotka juoksevat poliisia karkuun. Hyvä rosvo on poliisiin nähden paremmassa kunnossa, sillä hänen on väsyttävä perässä roikkuvat poliisit juoksemalla. Lastenleikkinäkin tunnettu poliisi ja rosvo perustuu siihen, että toiset jahtaavat ja toisia jahdataan. Rosvojen jahtaaminen ei katkelman mukaan ole tarpeeksi hyvä syy poliisin urheilusuorituksille, mutta donitsien perässä Cooperin testikin taittuu uusin ennätyksin. Huonoon kuntoon viitataan sanoituksissa muutamaankin otteeseen: ”En jaksa spugejen perässä säntää”. ”Spugella” tarkoitetaan juoppoa tai muuta laitapuolen kulkijaa, jonka rötöksien selvittämistä ei pidetä listan tärkeimpänä tehtävänä. Toisaalta taas vastuuta vältellään ja tukeudutaan jopa liian herkästi muun tiimin tukeen: ”Karhuryhmän numero pikavalinnassa / jos näppärit ei vaan pysy hallinnassa”. Karhuryhmä tunnetaan vahvasti aseistuneena poliisin yksikkönä, kun taas ”näppäreillä” tarkoitetaan myymälävarasta. Mittasuhteilla leikittely ja toimintakeinojen suhteettomuudella korostetaan poliisin valta-asemaa, ja toisaalta pilaillaan poliisin kustannuksella.

Yksinkertaistettuna voidaan todeta, että poliisin tehtävä yhteiskunnassa on ottaa kiinni rikollisia. Sanoitukset kuitenkin osoittaa, että poliisihahmo on vieraantunut tästä todellisuudesta ja välttelee ilmeisintä vastuutaan. Kertosäkeessä todetaan myös: ”Tarviin donitse en mitään vitun todisteit”, joka osoittaa että poliisin mielenkiinto on etuuksissa eikä olennaisuuksissa. Tämä skenaario johtaa tulkintaan, että kappaleen poliisien moraalikäsitys on vääristynyt. Kappaleessa kritisoidaan myös poliisin ajan käyttöä ja sen priorisointia: sen sijaan, että jahdattaisiin konnia ja pidettäisiin yllä järjestystä, työaika tuhlataan tehtävien vältteilyyn ja herkkujen hamuamiseen.

4.2. Poliisit lakien venyttäjänä

Vinoutunut käsitys oikeasta ja väärästä johtaa siihen, että poliisi joutuu toimissaan venyttämään lakeja. Tämä on laiskan poliisin erityiskyky vältellä vastuuta ja työtä (Dove 1982, 69), ja näin ollen nauttia poliisityön mahdollistamista etuuksista näkemättä sen suurempaa vaivaa. Huumepoliisi puuttuu huumerikollisuuteen, erityisesti sen laittomaan myyntiin. Aarnion tapaus on reaali maailman vastine poliisista lain rikkojana. Poliisin suhdetta huumeisiin käsitellään myös ”Donitseit” kappaleessa:

Takavarikoitu bongi
kolisee kolisee
[--]
Mä oon töissä öissä joten mässyt on varmat
Silmien punotus
Vahingos kaasutin omaan naamaan
(Poliisi: "Donitsei", 2021.)

Lainauksessa viitataan selkeästi kannabiksen käyttöön: "mässyt", "bongi" ja "silmien punotus" ovat kannabiksen käyttöön liittyviä termejä. "Mä oon töissä öissä joten mässyt on varmat" viittaa kannabiksen polttamisen seurauksena tulevaan nälkään ja makean himoon. Toisaalta sillä voidaan viitata myös itse huumeeseen. Puhujan mukaan yöttöissä varmaa on "mässyt" ja silmien punotus, joka viittaa kannabiksen käyttöön. Säkeissä kuitenkin kiistetään poliisin epämoraalinen käytös perustelemalla, että silmien punotus johtuisi "omaan naamaan kaasuttamisesta". Sen lisäksi lauletaan bongista, eli tarvikkeesta, jolla poltetaan kannabista. Kolinalla voidaan viitata siihen, että huume nousee päähän. Näin ollen sanoituksissa tuodaan ilmi mahdollisuus, että poliisi käyttää itse takavarikoimansa huumeet, ja syyllistyy siten lakien rikkomiseen.

4.3. Poliisin työ ja sen suhde yksityiselämään

Joissakin poliisin representaatioissa kuvataan, että poliisin työ on suurimman osan ajasta jännityksetöntä ja tylsää, eikä kiitosta juurikaan saa. Työn huonot puolet pidetään usein läheisten ja talon sisäisenä tietona. (Dove 1982, 119.) Kaunokirjallisuuden kontekstissa poliisin työstä on maalattava usein jännittävämpi mitä se todellisuudessa on, ja teoksissa jännittävyys rakentuu tyyppillisesti ratkaistavien rikosten ympärille. Todellisuudessa poliisi pääsee harvoin suorittamaan jännittäviä takaa-ajoja saati käyttämään asetta, mutta poliisitarinoissa ne tehdään yleisemmäksi (mt., 136). "Donitsei"-kappaleessa korostetaan juuri päinvastaista – tylsää rutiininomaista työtä ja lakien pilkun tarkkaa noudattamista ilman tilannetajua. Poliisi-imagoa pidetään arvostettavana, ja kappaleesta huokuu asenne, että poliisi voi tehdä mitä vaan, sillä hän on poliisi.

Vaik ois vapaalla
pidän kyttä kolitsei
[--]
virka-ase tyynyn alla
ylähuules nuus

(Poliisit: "Donitseit", 2021.)

Katkelma kuvastaa, miten poliisin työ on vahvasti läsnä myös yksityiselämässä. Erilaiset vaatekylit, merkit ja kuvat riittävät herättämään ihmisen kulttuurisen käsitejärjestelmän (Hall 1997, 4). Viitatessa "kyttä kolitseihin" tarkoitetaan todennäköisesti vaatteita, joissa saattaa olla viitteitä kuulumisesta virkavaltaan, kuten esimerkiksi sininen väri tai tunnistettava logo. Nämä symbolit ovat merkkejä, joita voidaan tulkita omana kielenään (mt., 22). Tällaisten vaatteiden käyttämisellä halutaan viestittää omasta asemasta ulkopuolisille. Pelkkä college on sanaton viesti, joka herättää miellelyhtymän virkavaltaan. Se representoi ulkopuoliselle poliisin asemaa ja ammattia, ja siten saattaa herättää erilaisia tuntemuksia: rauhaa, epävarmuutta tai turvallisuuden tunnetta. Vaikka sanattomasti viestittäisiinkin virtavaltaan kuulumisesta, itse työstä ei ole hyväksyttävää puhua ulkopuolisille. Virka-ase on olennainen osa poliisin varustusta työaikana, ja se voidaan nähdä myös vallan symbolina. Sen kotiin vieminen ei kuitenkaan ole todennäköisesti sallittua. Poliisin nuuskan käyttöön taasen kulminoituu lakeja venyttävä paradoksi: tulisiko poliisin olla täysin puhdas pulmunen, vai sallitaanko imagoon nuuskan käyttö, jonka myyminen on laitonta Suomessa.

Poliisin yksityiselämän kuvaus on tuore ilmiö poliisiromaaneissa, ja sen nähdään vaikuttavan myös itse työhön. Poliisiromaaneissa poliisit ovat useimmin perheellisiä, kuin yksityisivät (Dove 1982, 80–81). Puoliso saattaa joutua kokemaan pelkoa ja ahdistusta kumppanin turvallisuuden puolesta, ja toisaalta myös erilaiset pettämisskenaariot eivät ole poliisiromaaneissa tavattomia. Suomalaisessa räpissä lähestymistapa on ollut varsin yksiselitteinen. Poliisi on lyriikoissa hyvin stereotyyppinen hahmo, jonka ainoa ulottuvuus on työ. Poikkeuksen tekee "Donitseit"-kappale, joka sivuaa säkeen verran poliisin yksityiselämää ja ihmissuhteita: "Poliisi on vapaalla ja toivoo et vaimo ei nää / kun on taas panemassa pienemmän donitsin reikää". Säe kuvastaa pettämistilannetta, jossa seksiä harrastetaan jonkun muun kuin oman "vaimon" kanssa. Hairahdus saattaa olla kytköksissä poliisin ihailtuun asemaan. Poliisi on hahmo, josta jotkut myös fantasioivat. Esimerkkinä on Tom of Finland, kuvaa miehiä erilaisissa virka-asuissa. Fantasiointi perustuu useimmiten virka-asuun ja auktoriteettiin. Tässäkin kontekstissa hyödynnetään Hallin (1997) mukaista käsitystä symbolien välittämästä sanattomasta viestinnästä, jossa sanattomat merkit herättävät kiinnostusta.

5 Johtopäätökset

Poliisin asema yhteiskunnassa on pääsääntöisesti arvostettu ja luottamus poliisin toimintaan on pysynyt muuttumattomana, huolimatta satunnaisista negatiivisista uutisista. Poliisin toimiin kohdistuva kritiikki ylittää harvoin uutiskynnyksen, ja siitä syystä voidaan tulkita, että kriittinen keskustelu on suurilta osin alakulttuurinen diskurssi. Suomalaisen räpin underground-laji on tunnettu yhteiskuntakriittisestä asemoitumisesta, ja yhtenä kritiikin kohteena on poliisi julkisena vallan käyttäjänä. Hip hop -kulttuurin juuret vaikuttavat edelleen nykyräpin olemukseen, esimerkiksi rap-battlen perintö näkyy edelleen vahvasti genressä.

Molemmissa kappaleissa poliisit nähdään yhtenä homogeenisenä ryhmänä, ja kappaleissa esiin nostettu kritiikki kohdistetaan pääsääntöisesti kaikkiin poliiseihin. Jos rajauksia tehdään, ne tehdään useimmiten alueellisesti, esimerkiksi Itä-Helsingin poliisi on tyyppillinen hahmo lyriikoissa. Myös poliisiromaanien teorioissa poliisihahmojen yleiset piirteet tunnustetaan. Poliisien yksilöllisten piirteiden häivyttämiseen ja stereotyyppien kärjistämiseen vaikuttaa muun muassa yhtenevät virka-asut. Myös poliisien tietojärjestelmien kautta jaettu tieto vahvistaa kuvaa poliisien yhtenäisyydestä. Rikoskirjallisuuden kuvaukset poliisien tiivistä yhteisöstä eivät eroa paljoakaan todellisuudesta. Poliisintyön yksityiskohdista ei ole sopivaa kertoa ulkopuolisille, ja poliisikouluja on Suomessa vain yksi. Tiivis ja varjeltu yhteisö voi kätkeä taakseen salaisuuksia ja jopa korruptiota.

Steen1:n kappaleessa luodaan jopa vihamielisen asetelman puhujan ja poliisin välille. ”Donitsej”-kappaleessa poliisia kuvataan satiirisesta näkökulmasta, ja herätetään mielleyhtymä iso mahasiin donitsia hamuaviin poliisihahmoin, jonka yksi ruumiillistuma on Simpsonsien poliisi Clancy Wiggum. Aineistojen pohjalta on tunnistettavissa kaksi poliisityyppiä: väkivaltainen ja vakavamielinen poliisi, sekä laiska ja tyhmä poliisi. Nämä poliisityypit pohjautuvat vahvasti stereotyyppoihin, eikä siten ota huomioon poliisien siviilielämään liittyviä yksilöllisiä ja toisistaan eroavia piirteitä. Niin kaunokirjallisuudessa kuin nykypäivän rap-lyriikassa nämä stereotyyppit elävät yhä. Aineistoista nostamissani esimerkeissä käsitellään erityisesti poliisien käyttämää tarpeetonta väkivaltaa, korruptiota ja lakien venyttämistä omaksi eduksi. Molempien kappaleiden tarkoituksena on yhdistää poliisi konteksteihin, joka ei ole yhtäläinen sen käsityksen kanssa, joka on kulttuurillisesti jaettu. Vaikka kappaleet ovat hyvin erityyppisiä ja julkaistu eri vuosikymmenillä, niiden kritiikin kärjet kohdistuvat osin samoihin teemoihin.

Poliisien taipumus venyttää lakeja itselleen suotuisalla tavalla koetaan erityisen epäoikeudenmukaisena ja epäammattimaisena. Steen1:n kappaleessa lakien venyttämisen motiivina on poliisin väkivallan käytön oikeuttaminen rikollista kohtaan. Toisaalta poliisit joutuvat jatkuvasti tulkitsemaan ja jopa soluttautumaan rikollisten maailmaan, mikä saattaa madaltaa kynnystä oikeuttaa itselleen kyseenalaisia keinoja. ”Donitsei”-kappaleessa lakeja venytetään velvollisuuksien pakoilun ja oman mukavuuden nimissä. Poliisin oletetaan toimivan lakien mukaan, mutta molemmat kappaleet kritisoivat poliisin kykyä ymmärtää lakeja ja toimia oikeudenmukaisesti. Steen1:n kappaleessa puhuja väittää, että poliisit poimivat laeista ne, jotka hyödyttävät heitä. Toisaalta taas lakeja saatetaan noudattaa pilkun tarkasti ilman maalaisjärkeä

Poliisin tyhmyyden kuvailu yhdistää myös molempia kappaleita. Poliisit ovat rap-lyriikoiden representaatioissa käytännönläheisiä, eivätkä juurikaan perusta akateemisista teorioista. ”Donitsei”-kappaleessa poliisien yksinkertaisuus kärjistetään tyyppiin, jota kiinnostaa vain sokeristen herkkujen ja etuuksien hamuaminen. Etuuksia hyödynnetään joka tavalla, ja jopa donitsin reiällä luodaan yhteys seksiin ja kumppanin pettämiseen. Auktoriteetin osoitukseksi riittää pelkkä virkapuku. Toisaalta virkapuku voidaan tunnistaa myös ihailun ja jopa fantasioinnin symboliksi. Poliisin työn sisältö saa myös osakseen kritiikkiä, ja kappaleet esittävät sen perusluonteen olevan paljon tylsempää kuin voisi kuvitella. Steen1:n kappaleessa kuvaillaan, että poliisiksi pyrkivät elävät haavemaailmassa, jonka karu todellisuus ilmenee vasta viran saatua. Myös rikoskirjallisuuden tutkimuksessa tunnustetaan, että poliisiromaanien mielenkiinto rakentuu enimmäkseen ratkaistavien mysteerien varaan, kuin itse poliisihahmojen.

Suomalainen underground-rap on vapaan sanan alusta vaihtoehtoisille näkemyksille, joka mahdollistaa myös nämä valtavirrasta radikaalistikin eroavien mielipiteiden julkituomisen. Underground-lajille luonteenomaisesti nämä tuotetut vaihtoehtoiset näkemykset jäävät todennäköisesti pienen yleisön tietoon, eikä niiden halventavat sanankäänteet vaikuta poliisin julkisuuskuvaan isossa kaavassa. Toisaalta ne täyttävät yhteiskuntakriittisen räpin tehtävänsä herätellessään lukijaa kritisoimaan vahvasti juurtuneita käsityksiä poliisista.

Suomalaisen rap-lyriikan valtavirtaistuessa viimeisen kymmenen vuoden aikana, underground-lajit ovat osin kuihtuneet. Suomalaisen rap-lyriikan tutkimus kirjallisuustieteen näkökulmasta on suhteellisen vähäistä, ja siitä syystä tutkimuksen jatkaminen aiheesta olisi merkittävää ja tarpeellista. Tämä tutkimus on vasta pintaraapaisu kaikkeen siihen aineistoon,

mitä poliisista on reilu kahden vuosikymmenen aikana riimitelty. Tapani Kansalainen ja Huutava Vääryys ovat muun muassa tehneet kappaleen Kyttäjuttu (2014), jossa kuvataan poliisin ja rosvon välistä vuoropuhelua. Tutkimusta poliisin representaatiosta suomalaisessa rap-lyriikassa voisi laajentaa entisestään ja luoda vankempaa vertailua erilaisten poliisihahmojen välille, sillä niin kuin poliisiromaaneissa, myös suomalaisen räpin kontekstissa poliisihahmoista löytyy yhtäläisyyksiä.

Lähteet

Kohdeaineisto

Steen1 2004. 100 % vihaa ja väkivaltaa. Monsp Records.

Poliisi (= Heikki Kuula, Kreivi, Tapani Kansalainen) 2021. Donitsei. 3rd Rail Music.

Tutkimuskirjallisuus

Arvas, Paula & Ruohonen, Voitto 2016. *Alussa oli murha – johtolankoja rikoskirjallisuuteen*.

Tallinna: Tallinna Raamatutrükikoja OU.

Dove, George 1982. *The Police Procedural*. Ohio: Bowling Green University Popular Press.

Hall, Stuart. 1997 *Representation – Second edition*. Lontoo: Sage.

Hosiasluoma, Yrjö 2003. *Kirjallisuuden sanakirja*. Helsinki: WSOY.

Komulainen, Kaje 2020. Riimit ratkaisevat voittajan – kaksintaistelut kuuluvat suomalaiseenkin räppiin, mutta Gettomasan ja Lukas Leonin biiffailu yllätti jopa räp-tutkijan. *Yle*. <https://yle.fi/a/3-11698270>. (13.3.2023)

Määttänen, Juuso 2019. *Sanasta sanaan – Suomalaisen räpin historia ja tärkeimmät biisit*. Helsinki: HS-kirjat.

Nieminen, Matti 2003. Ei ghettoja, ei edes kunnon katuja - hiphop suomalaisessa kontekstissa. Kimmo Saaristo (toim.) *Hyvää paha rock 'n' roll – sosiologisia kirjoituksia rockista ja rockkulttuurista*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Paleface 2011. *Rappiotaidetta – Suomiräpin tekijät*. Helsinki: Like Kustannus Oy.

Rantakallio, Inka 2018. Sana ylös – riittäminen suomalaisessa rap-lyriikassa. Siru Kainulainen, Liisa Steinby, Susanna Välimäki ja SKS (toim.) *Kirjallisuuden ja musiikin leikkauspintoja*. Tampere: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Vuorikoski, Salla 2013. Aarnio pelkäsi pahinta jo kesällä 2013: ”Tiedätkö, onko meidän perässä joku?”. *MTV-Uutiset*. <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/aarnio-pelkasi-pahinta-jokesalla-2013-tiedatko-onko-meidan-perassa-joku/5102370>. (14.3.2023).

Liitteet

Liite 1

Steen1 – 100 % vihaa ja väkivaltaa

Vitun koulukiusattu, vitun pikkuäpä, mitä vittuu, vitun homot
Teidät pitäis kaikki saatana tappaa
Mikä vitun syy teil on vittu hakkaa jengii
vittu kun ne vähän vittu
Täggää johonkin vitun seinään, vitun homot, vittu
Vittuun koko vitun virkavalta ja vittu muu vitun laki, saatana.

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, nyt on aika kostaa

Käydä kyttii vastaan

Pikkupojat halua tulla isona poliisiksi
Mun mielestä asiat on vituillaan just siksi
Poliisit on ku lauma vitun pikkupoikia
Jotka ei osaa erottaa mikä on väärää, mikä oikeaa

Miten päättäjää voi noin sokeasti palvoo?
Kytät yytsii meitä mut kuka niitä valvoo?

Ne ajelee autollaan edes takas itää
Ja ottaa mut kyytiin vaikken ees tehny vittu mitään

Jos turhii kyselet, nii ne suoraan pataa vettä

Vaik nostaisit jutun, ei sua usko ketään
Näit juttui et tuu koskaan lukee lehdistä
Koko itäpuoli vihaa miestä sinistä
Pelko ja viha on vittumainen yhdistelmä
Kumpi on väärässä, minä vai järjestelmä?

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa

"Mietipä jos sä oisit vittu kyttä..."

Jaksaisit sä istuu vittu tuolla pusikossa tutka kädessä viikon autossa
Päivästä vitun toiseen ja antaa sakkoja joillekin vitun surkimuksille

Ylinopeudesta?

Sä oot toivonu pääseväs johonkin vitun karhukoplaan

Mut sit sut pannaan johonkin vitun passi-poliisiks

Tää todistaa sen et kytät on tyhmempii ku muut ihmiset

Niille tehdään testit kyttäkoulus

Pääseks ne kytiks jos ne on niin vitun fiksuja? Ne ei pääse

Kytän täytyy olla tyhmä et se jaksaa tehdä sitä paskaa päivästä toiseen

Ja jos sä aiot kattoo kyttää ylöspäin, sä oot aivan vitun tyhmä jätkä."

Kaikki voi keskenään kelaa tätä hommaa: tossa kävi frendi

Naitil käytiin vähän bommaa

Kytät kun sai sen kiinni seiiniinpiirtelystä, ne veti sitä pataan

Vitut kyselyistä

Pari nikamaa jätkältä murto niskast

Kun ne vitun siat sen rappui alas viskas
Spraymaalin suihkutus julkiseen pintaan
Tapahtu kyl aika vitun kovaan hintaan

Poliitikot ei tajuu, mitä täällä tapahtuu
Jos hyvät on puoliks pahoi, kuinka pahat vois ees parantuu

Ne heittelee jengii turpa edes lasinsiruille
Paholainen ei anna sympatiaa pikkupiruille

Niiden rikoksista ei edes jaksaa pitää lukua
Suurimmat gangsterit pitää täällä virkapukua

Kierrä kytät kaukaa, mitä tahansa voi tapahtua

Ne siat lukee lakia niinku piru raamattuu

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
En suostu virkavaltaa kunnioittamaan

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa

Steen Christensen, voiks sitä syyttää?
 Sehän vaan pisti kylmäks pari kyttää
 Tommonen tapa pitäis idäs säilyttää ja aina ku kyttä nähä
 Niin sitä turpaan mättää
 Christensen on itäpuolen sankari
 Sille pitäis antaa kytäntappomitali
 Jos sun henkiriepu on sulle edes vähän rakas
 Älä ota turpaan, anna vittu takas
 Tekis mieli ajaa kytät Vuokin telakan päähän
 Ottaa niitten Glockit ja ampuu niitä päähän
 Ja heittää ruumiit mereen Vuokin telakalta
 Keväällä raadot sais löytyy jäiden alta
 Mä en pysty virkavaltaa kunnioittamaan
 Enkä syyttömänä turpaan ottamaan
 Mä voin myöntää etten oo ihan viaton
 Mutten läpeensä paha niinku ne vitun siat on

100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
 En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
 En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
 En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
 En suostu virkavaltaa kunnioittamaan
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa, väkivaltaa, väkivaltaa
 100 prosenttista vihaa ja väkivaltaa
 En suostu virkavaltaa kunnioittamaan

Liite 2

Poliisi – Donitsej

Rikollisuutta se taltuttaa
 ei oo vapaa päivää poliiseilla
 Ain rikollisii ne pamputtaa
 ja jälkkäriks saa donitseja
 Kun safkaan niin vatsaan lastaan
 suklaakinkut ja sokeriset tertut
 Kapsii yysin satsit telkust
 raskas työ vaatii raskaat herkut
 Laitan sut perehtyy diileihin
 Make uiskentelee luotiliveihin
 Todistusaineistoks kirjaan sun viinerin
 ja vien sen tietenkin
 Ollaan lāskei möhömahoja
 et meitä ei sekoiteta konniksi
 Uhkailen työajal Arnoldii
 et saadaan se meidän sponssiksi
 Ja raybanit huurussa yysin mäntää
 en jaksa spugejen perässä säntää
 Pokeleffa biisei
 poliisit sämplää
 kun ne ei donitseil sokerikännää

Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit
 Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit

Donitsej donitsej donitsej
 Vaik ois vapaalla pidän kyttäkolitsej
 Donitsej donitsej donitsej suus
 Virka-ase tyynyn alla ylähuules nuus
 Tää on donitsej donitsej politsei blues
 Ei oo ees kiire vaik häke apua jo huus
 Takavarikoitu bongi kolisee kolisee
 Potkii kyybelin aivoihin kun Sunday oli se
 Karhuryhmän numero pikavalinnassa
 jos näppärit ei vaan pysy hallinnassa
 Poliisi on vapaalla ja toivoo et vaimo ei nää

kun on taas panemas pienemmän donitsin reikää

Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit
 Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit

Cowboy
 Lain paremmalta puolelta
 En osaa hyppää mut donkkaan donitseja huolella
 Crispy creamy se on riski diili
 Marco de Wittinä silti jonos päällä screami
 Yleiskunto
 En saa juosten kiinni konnii mut donitsien perässä cooperist liki kolmetonnii
 Noni
 Sixpackki meinaa Arnoldsii
 Lekuri kattoo huolestuneina arvot siis
 Poliisit on Homereis enemmän kuin arvaat
 Lähde pahnoille jos trävilissä karvaat
 Mä oon töissä öissä joten mässyt on varmat
 Silmiin punotus
 Vahingos kaasutin omaan naamaan
 Joka tavalla hyödynnän bonareita
 Työsuhde-etuna ilmasiks donareita
 Tai sit otetaan omin luvin
 Kosk lähin niiku Putin
 Lähties rasvakeittimeen kusin

Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit
 Donitsej, donitsej, donitsej
 Ilman niit ei ois oikeit poliisei
 Donitsej donitsej donitsej
 Tarviin donitsej en mitään vitun todisteit